

11244

220

A kégröndelot

11244

Fotó Pál regénye * 220

A VÉGRENDELET

REGÉNY

IRTA

FORRÓ PÁL

LITERÁRIA KIADÓVÁLLALAT KFT.

be

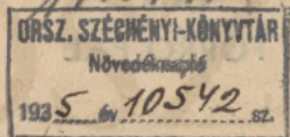
VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright by Világvárosi Regények.

Minden jogot fenntartunk,

A fődelet Csizmazia Kálmán készítette.

Foto: Ufa

Megjelenik hetenkint kétszer: hétfőn és pénteken.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel. 24-7-98.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:

dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 9.60 P, félévre 4.80 P.

Kéziratot csak a bélyeg melléklése esetén küldünk vissza,
de nem felelünk érte.

HETENKINT KÉT VILÁGVÁROSI REGÉNY JELENIK MEG.

I.

Atengerparti elegáns fürdő fáin reggelre plakátok virultak ki, amelyek tudomására hozták a nagyérdemű közönségnek, hogy estére a nagyszálló dísztermében varieté előadás lesz. Mr. Moretti és társulata fogja bámulatos mutatványaival szórakoztatni a hölgyeket és urakat...

A hölgyek és urak, akikhez ezt a felhívást intézték fagyos közönnyel mentek el a zöld és sárga plakátok mellett és sokkal izgalmasabb esti programokat beszéltek meg. Egy kis tánc az Excelsior pompás jazz-bandje mellett, holdvilágnál csónakázni a tükörsíma tengeren, kártya és rulett a kaszinóban... mindez sokkal érdekesebbnek ígérkezett.

Csak néhány legfiatalabb generációhoz tartozó kamasz és bakfis olvasta érdeklődéssel a műsor keretében ígért csodákat. De hát — sajnos — a korosztály lelkesedése meglehetősen plátonikus értékű. Moretti úr vendégszereplését határozottan anyagi csőd fenyegette.

E napon a strändnak egyébként is olyan szenzációja volt, amely mellett minden más eltörpült.

Két úriember összepofozkodott.

Igen kínos dolog volt. Az eset hősei és a hősnője...

Mert persze hősnő is volt. A pofozkodás egy hölgy miatt történt. A hölgy menyasszony volt, bizonyos Kapossy Lilian Budapestről és a Murilló pensióban lakott. Általános vélemény szerint, ha a fürdőhelyen szépségversenyt rendeztek volna, úgy az első díj feltétlenül Liliant illette volna.

— Bájos gyermek! — mondták róla, amikor sportnadrágban megjelent a tennispályán, vagy pompás világos-zöld trikóban végigsétált a strandon, nem hagyva kétséget termete kifogástalansága felől.

A vőlegénye, dr. Sándorffy Péter három nap előtt érkezett. Éppen ideje volt, mert — amint Lilian nevetve mesélte — az egyedül töltött két hét alatt vagy négyen kérték meg a kezét. Nagyon nehéz egy fiatal lánynak, akinek még az a híre is van, hogy dúsgazdag, a férfiak ostroma ellen védekezni, különösen ha őrizete mindössze egy vele egykorú és hasonlóan szép, fiatal lányra, legkedvesebb barátnőjére, Gáts Mártára van bízva.

Sándorffy dr. bocsánatot kért, hogy nyolc nappal később érkezett, mint ígérte, de laboratóriumi kísérletei rendkívül lekötötték. A kísérletek egyébként igen biztatóan haladnak. De persze eltarthat még egy-két évig, amíg a teljes siker kibontakozik...

Lilian kedvesen duzzogott. Egy kicsit feltökény volt vőlegénye tudományos munkájára.

— De szívem — mondotta Péter —, hiszen te

Buzdítottál, hogy ne hagyjam abba a laboratóriumi munkát.

— Igaz... de mégis, nagyon hiányoztál. Szabad egy kicsit önzőnek is lennem! De most sürgősen kipótolunk mindent. Remélem, nem felejtettél még el táncolni, meg úszni? Pompás kis motorcsónakot béreltem. Úgy élünk Mártával, mint két királykisasszony...

Péter mosolygott.

— Talán egy kicsit túlságosan is fényűzően? Nem?

Lilian vállat vont.

— Egon bácsi ragaszkodik ahhoz, hogy ne takarékoskodjak. Legutóbbi levelében is azt írta, hogy ő már úgysem költ magára semmit, hát legalább én élvezzem a nagy jövedelmet... Hiszen tudod, a bácsi rendkívül gazdag. A kamatainak a felét sem költi el... És én vagyok az általános örököse...

Péter könnyedén elpirult. Nem szerette, ha erről beszéltek. Egy kissé megalázónak tartotta, hogy az ő sorsa szorosan összefügg ennek az idegen úriembernek a vagyonával. Lilian tisztában volt azzal, hogy Péternek tanársegédi fizetésén kívül, amely éppen csak a legszükségesebbek fedezésére volt elegendő, semmiféle jövedelme nincsen. Nem folytat orvosi gyakorlatot, mert minden idejét tudományos kísérletei foglalják le. De hát ez igazán nem volt fontos. Lilian rendkívül szerette a komoly, értékes, rokonszenves megjelelésű tudóst. Arra gondolt, hogy a bácsi halála után — az öreg, nyolcvanadik évében járó Egon bácsi már nem sokáig húzhatta — férjhez megy.

Péterhez, aki a vagyon birtokában zavartalanul folytathatja buvárkodásait...

Két gyönyörű nap következett. Kiderült, hogy Péter acélizmú, pompáskedélyű fiatalember, aki remekül tenniszezik. Egyáltalában nem aféle elpuhult, rövidlátó szobatudós. Még a táncban is jól megállta a helyét.

Lilian boldog volt. Őszintén szólva, egy kicsit drukkolt, hogy Péter félszeg lesz, ami nagyon bántotta volna hiúságát. De így örült az elismerő pillantásoknak, amelyek elégedetten állapították meg, hogy egymáshoz illő szép emberpárt reprezentálnak.

Harmadnap reggel Lilian éppen egy vidám dalt dúdolva, a Neptun-cukrászda felé tartott, ahol Péterrel volt találkája, mikor földre gyökerezett lábakkal állt meg. A szökőkút közelében álló hatalmas legyezőpálma mellett egy fiatal ember toppant eléje, akinek megpillantásakor elsápadt.

— Zoltán — hebegte — hogyan kerülsz ide? A fiú keserűen mosolygott.

— Ide röpültem. Utánad jöttem...

A sápadt arcot haragos vérhullám öntötte el.

— Micsoda ízléstelenség ez?

— Nem tilthatod meg, hogy szeresselek...

— Melyik szeretőddel jöttél? Vagy ujakra akarsz vadászni?

— Téged akartalak látni. Senki más nem érdekel.

— Jól tudod, hogy menyasszony vagyok.

— Igen. És azt is tudom, hogy Sándorffy is itt van.

— És mégis ide mertél jönni?

— Aki komolyan szeret, harcolni is tud ideál-
jáért!

Lilian ideges arcot vágott.

— Fejezzük be ezt a kínos beszélgetést. Mit akarsz? Pénzt? Nem adhatok. Néhányszáz frankkal bizonyára nem segíthetek rajtad...

A férfi gúnyosan nézett végig Lilianon.

— Kicsit szemtelen vagy, kis hugom. Ha jól meggondoljuk, tulajdonképpen az én pénzemet költöd...

Lilian ingerülten kapta fel a fejét:

— Már megmondtam néhányszor, hogy ne merj gyanúsítani...

— Ej, hagyjuk az érzékenységet... Az az igazság, hogy minden bajomnak te vagy az oka...

— Hogy mered ezt mondani? Talán én bízattalak, hogy vagyonokat kártyázz el és minden éjszakádat mulatókban töltsd?

— Nem... te mindig angyal voltál. Remekül értetted, hogyan kell dorombolnod Egon bácsi körül és elhíletni véle, hogy nincs nálad bűbajosabb teremtés a világon. És közben szemforgatva sopánkodtál, hogy én mennyit züllök, milyen léha vagyok... Lassankint sikerült megértedned a bácsival, hogy az egyetlen okos dolog, ha engem kitagad a vagyonból és téged tesz meg kizárólagos örökösének...

— Tudod, hogy mindez hazugság. Nem kellett a bácsit figyelmeztetnem. Elég figyelmeztetés volt számára az a tömérdek váltó, amelyet hitelezőid felvittek hozzá és örökös pénzt kérő leveleid!

— Van az öregnek elég. Nem érezte volna

meg, ha kifizet pár ezer pengőt... De ha így van, ennek is te vagy az oka!

— Hogy mered ezt állítani?

— Hát ki kergetett engem a kétségbeesésbe? Egon bácsi egész életében úgy képzelte, hogy te leszel a feleségem. Mikor elvégeztem az egyetemet, zsebemben a mérnöki oklevéllel, nyomban meg is kértem a kezedet...

— Sohasem szerettelek. Hiszen már diák korodban a legszörnyűbb életet folytattad. Ne is emlékeztess az utálatos részletekre. A feltört szekrényekre, a zálogba csapott ékszerekre, a nőkkel kapcsolatos botrányokra...

— Diáksíny

— A jellemed ilyen...

— Megváltoztam volna, ha feleségül jöttél volna hozzám.

— Erről ne beszéljünk. Tudod, hogy mást szeretek...

Az úton könnyű lépések hallatszottak.

— Halló, Lilian, nem győztelek várni, eléd siettem! — kiáltotta már messziről Péter. Azután megpillantotta Kapossy Zoltánt és meglepetten hökkent vissza.

— Ön itt van? — kérdezte és csodálkozva nézett Lilianra.

— Én is éppen így meg voltam lepvel — válaszolta Lilian.

— Amint látom, nem túlságosan örülnek a látogatásomnak! — mosolygott cinikusan és főlényesen Kapossy.

— Nem, erre valóban semmi okunk nincsen! — válaszolta most már izgatottan Sándorffy dr.

— Elvégre éppen elég kellemetlenséget okozott már a családnak különböző botrányaival!

— Csodálom, hogy ezért éppen ön tesz szemrehányást, akinek hálásnak kellene lennie. Hiszen ennek köszönheti, hogy az én vagyonomat ön fogja zsebre vágni...

Sándorffy elpirult.

— Ez szemtelenség! — kiáltotta magán kívül.

Abban a pillanatban Kapossy öklével az orvos felé sújtott, aki azonban kivédte az ütést és visszavágott. Kapossynak eleredt az orra vére. Lilian remegve kapaszkodott vőlegénye karjába:

— Kérem... menjünk... oh, ez borzasztó!

Az ingerült szóváltásra és a verekezésre többen figyelmesek lettek és elképedve nézték a botrányos jelenetet. Bizonyosra vették, hogy a két férfi féltékenységből rendezett boxmérkőzést.

Sándorffy dr. észbe kapott. Átvillant rajta, hogy milyen kínos lenne, ha neve egy verekezéssel kapcsolatban kerülne a lapokba. Jobbnak látta sietve visszavonulni. Kapossy fogcsikorgató dühvel sziszegte:

— Ezt még mindketten megkeserülitek!

Sándorffy dr. és Lilian sietve csomagoltak és még a délben induló vonattal elutaztak.

II.

Estére mégis megtelt a nagyszálló színházterme. Nyolc óra után hatalmas vihar támadt, patakokban ömlött az eső. Nem lehetett táncolni a kerthelyiségekben, és szó sem lehetett holdvilá-

gos motorozásról. Jobb híján a Moretti-előadás-hoz váltottak jegyet.

Kiderült, hogy nem is volt rossz társulat. Ellenkezőleg, igen csinos hölgyek libegtek sűrű egymásutánban a színpadra és fantasztikus kosztümökben lejtettek mondén és akrobatikus táncokat. Volt néhány mulatságos komikus, bemutatott tréfás paródiákat, tetszett néhány vakmerően ügyes artista egyensúlyozó mutatványa...

Azután a műsor vége felé sor került a legnagyobb attrakcióra.

Hudini, a hipnotizőrök királya

← hirdette a műsor.

Hudini sápadt, negyven év körüli, bozontos szempillájú, feketehajú, sötétszemű férfi volt. Császárkabátot hordott, amelyen kitüntetések csillogtak. Az ujjai túlságosan hosszúak és finomak voltak. Megjelenésében volt valami rejtélyes, hidegen parancsoló és ünnepélyes póz.

Előbb rövid bevezető beszédet tartott, amelynek lényege az volt, hogy aki másokat hipnotikus ereje alatt akar tartani, annak mindenekelőtt önmagát is korlátlanul alá kell tudnia rendelni akaratának. Mingyárt be is bizonyítja az igen tisztelt közönségnek, hogy pillanatok alatt hipnotikus révületbe tudja ejteni magát, amikor is érzéketlenné válik minden testi fájdalommal szemben. Tüvel szúrhatják a kezét, arcát, még vér sem fog folyni...

E bevezetés után Hudini fénylő gombot tartott maga elé, azt néhány percig mereven nézte,

azután hirtelen a mögötte álló asszisztens karjaiba hanyatlott, aki bejelentette, hogy a mester transzban van!

A közönség borzadva nézte, hogyan szurkálják Huidini hosszú tűkkel és égetik cigarettavégekkel. Csakugyan, még csak fel sem szisszent.

Most következett a produkció második része. Huidini felébredt, mosolyogva jelentette ki, hogy kitűnően érzi magát és egyben felkért néhány hölgyet és urat, hogy lépjenek fel a színpadra, ahol egészen ártalmatlan hipnotikus kísérleteket fog végezni velük.

Csakugyan akadtak kíváncsi vállalkozók, akik felmentek a színpadra. Huidini egyszerre tíz embert szuggerált: megmerevítette őket, úgy, hogy nem tudtak elmozdulni helyükről, azután tiszta vizet kínált egy hölgynek és elhitette vele, hogy bort iszik, mire az illető hölgy tántorogni kezdett és hangosan nevetett...

Nagy siker volt. A közönség lelkesen tapsolt.

Amikor Huidini később kopott, szürke polgári ruhájában a szálló söntése felé igyekezett, hogy egy korsó sörrel frissítse fel magát, valaki hátulról megérintette a vállát.

— Bocsánat uram..., egy szóral

Huidini megfordult. Elegáns fiatal férfi állt előtte.

— Parancsoljon!

— Szeretnék önnel négyszemközt beszélni!

Az artista előzékenyen mosolygott. Megszimatolta, hogy ezuttal nem ő fogja a vacsoráját fizetni.

Az ismeretlen fiatalember végig sétált a fürdő-

telepen. Az eső még mindig zuhogott. Egy lelket sem lehetett látni. Mindketten esőköpenyt terítettek magukra. Huidini most úgy festett, mint azok a garabonciás diákok, akik régi rézmetszeten széles karimájú kalapokban, felleghajtó köpönyegben lopakodnak elhagyott utcákon, ódon falak tövében.

A telepen kívül, ahol már az olasz városka szűk sikátorai kezdődtek, a fiatalember indítványára betértek az egyik kocsmába, melyben alig lézengett néhány vendég. Kertészek, úszómesterek, halászok és soffőrök lehettek...

— Bocsánat, hogy ilyen szerény helyre invitáltam — mosolygott a fiatalember — de súlyt helyeztem arra, hogy zavartalanul beszélgethessünk...

Az artista most már csupa fül volt. Sejtette, hogy nagy dologról lesz szó. Alaposan szemügyre vette a fiatalembert. Kitűnően szabott sötétkék ruha, arany cigarettatárca, gondosan ápoltság.

A megrökönyödött pincérrel egy üveg pezsgőt hozatott.

— Ma este végignézem a produkcióját, kedves Huidini — kezdte a fiatalember. — Remek volt. Tulajdonképpen érthetetlen, hogy ilyen kiváló képességgel önnek még nincsen nagy vagyona...

— Ah uram, az igazgatók csirkefogók. Kihasználják az ember szorult helyzetét. Nem lehet elérni tisztességes gázsit. A nagy pénzeket a divatos táncosnőkbe tömik... Örülök, hogy most egyáltalában szerződésben vagyok. Ön talán im-

presszárió? — kérdezte óvatosan. Már sajnálta, hogy ennyire őszinte volt. Rontotta az árakat.

— Nem vagyok az! — mosolygott az ismeretlen. — De azt eltalálta, hogy üzletről van szó. Nagyon nagyról. Olyanról, amilyenről eddig még nem is álmodhatott. Ha ügyes, egész életére kint lesz a vízből.

— Mit kell csinálnom? — kérdezte rekedten az artista.

— Ah, tulajdonképpen nem nagy dolog az egész... Egy beteg embert kellene hipnózissal gyógyítania...

Hudini bólintott.

— Igen, ez gyakori dolog. A kényszereszmében szenvedőket gyakran próbálják hipnózissal kezelni az idegorvosok. De nem mindegyik ért hozzá. Sokszor megtörtént már, hogy igen előkelő orvosok engem hívtak, hogy helyettük én hipnotizáljam a beteget. Mi baja van az ön betegének?

— Rögeszméi vannak... Őszintén szólva azt hiszem, hogy máris hipnotikus befolyás alatt tartja valaki, aki különböző kellemetlen dolgokat hitetett el vele rólam. Öreg, akaratgyenge emberről van szó és az ellenfelem orvos...

Az artista szeme ragyogott.

— Legyen nyugodt. Még nem akadtam olyan emberre, akinek a szuggesztív ereje nagyobb lett volna, mint az enyémi!

— A dolog mégsem egyszerű. Mert a betegnek mindenekelőtt sejtenie sem szabad, hogy hipnotizálják. Azonkívül úgy tudom, hogy az ilyen hipnózisnak csak akkor van komoly hatása,

ha a kapcsolat állandó, tehát ha hosszabb időn keresztül tartja befolyása alatt.

— Hudini elismeréssel nézett a fiatalemberre.

— Ön szintén ért a mesterségemhez?

Az ismeretlen mosolygott.

— No, ezek meglehetősen köztudomású dolgok... De, hogy visszatérjek a dologra: arra gondoltam, hogy ön inkognitóban bekerül majd a beteg házába...

— Hogy tetszik ezt érteni?

— Már kész tervem van... Inasként szegődik hozzá. A komornyikja lesz néhány hétig. Remélem, nem nagy színészfeladat ügyes inast alakítani? Különösen, ha ezért fejedelmi tiszteletdíjat fizetnek...

— De hogyan állhatok be az illetőhöz?

— Ez már az én dolgom.... Maga csak nyilatkozzon: vállalja elvileg a megbízást?

— Mit kapok érte?

Észrevette, hogy túl mohó volt és gyorsan kijavította magát:

— Illetve előbb természetesen azt kellene tudnom, hogy mi a megbízatásom lényege! Mi a teendőm?

A fiatalember vállat vont.

— Nem mindegy magának? Legyen nyugodt... nem kell semmiféle bűnös dologra rávennie, ellenkezőleg egy végzetes gazságot akadályozhat meg...

— Beszéljen uram világosabban!

— Az illető öreg urat nyilván az orvosa rávette arra, hogy tagadja ki végrendeletéből az unokaöccsét, vagyis engem és helyette egy fiatal

lányt, az orvos menyasszonyát tegye meg örökösévé... Érti már?

— Szóval arra kell kényszerítenem, hogy új végrendeletet készítsen az unokaöccse javára?

— Igen...

— Nagy vagyonról van szó?

A fiatalember ideges lett.

— Kérem, ne tárgyaljunk részleteket. Tízezer lírát ajánlok fel magának. Ötöt a szolgálatba lépés napján kap, ötöt az új végrendelet megírása után. Azt hiszem, nagyon csinos összeg...

— Húszezret kérek!

— Annyi pénzem nincsen.

— Majd lesz az örökség után. Váltót ad tízezer líráról... Fizetendő, ha már a vagyon birtokában lesz!

A fiatalember önkéntelenül elnevette magát.

— Maga nagy gazember, Hudini! És kitűnő üzletember!

Hudini legyintett.

— Ej, dehogy! Más az én helyemben bizonyára sokkal többet kért volna. De én bohém vagyok, tetszik tudni...

III.

Kapossy Egon rosszkedvűen olvasta a levelet, melyet éppen az imént nyújtott át inasa. Egyéb-ként sem volt valami jó napja. Már hetek óta rohamosan gyengült. Feltűnően sokat aludt, gyakran szédült és kimaradozott az emlékezőtehetsége. Persze, ha az ember túl van a nyolcvanon...

„Drága Egon bácsi,

talán meglepi, hogy nem Lauránából írok, hanem a Lidóról. De sietve tovább kellett állnunk. Egy nappal Péter megérkezése után ugyanis váratlanul még egy látogató bukkant fel: Zoltán! Fájdalom, nem tudtam megakadályozni, hogy a két férfi találkozzon és ennek során Zoltán súlyosan megsértette Pétert, aki tetteleges elégtételt szerzett magának... A botrány után egy percig sem maradhattunk Lauránában.

Drága jó bácsikám nagyon szomorú vagyok, hogy erről is be kell számolnom, de kötelez rá az őszinteség. Végtelenül fáj, hogy Zoltán egész nyíltan engem és Pétert vádol azzal, hogy Egon bácsit elhidegítettük tőle. Isten látja a lelkemet, hogy ebben mind a ketten teljesen ártatlanok vagyunk, hiszen a bácsi tudja a legjobban, hányszor kértem, hogy bocsásson meg Zoltánnak. De hagyjuk ezt, inkább a vidámabb eseményekről szeretnék beszámolni, arról, hogy milyen napsugaras, édes napok szakadtak itt ránk. Kora délelőttől délutánig a strandon mulatunk. Kifogyhatatlan a szórakozások száma. Péterre nem lehet ráismerni, olyan jót tett neki máris a pihenés. Két hét múlva szándékozunk visszatérni Budapestre és reméljük, hogy Egon bácsit is kitűnő egészségben fogjuk találni...”

Az öreg Kapossy csak most vette észre, hogy az inasa még mindig előtte áll.

— Mi az? Mit akarsz? — kérdezte ingerülten. Öreg emberek hamar mérgesek lesznek, ha fel-

ízzgatja őket valami. És ez a levél szörnyen bántotta. Lelke mélyén még mindig szerette Zoltánt, fájt neki a fiatalember züllése. Naponta törte a fejét, hogyan lehetne a fiút mégis jó útra téríteni. De ez a levél utolsó reményeit is szét tépte. Mit várhat attól az embertől, aki képes volt unokahuga után utazni, csak azért, hogy közönséges briganti módjára meg próbálja zsarolni. És nyilvános botrányt rendezett. Ujabb szégyent hozott a Kapossy névre. Nem, hiú önámítás minden. Zoltánból sohasem lesz jóra való ember...

— Kérem, méltóságos uram — kezdte az inas — szeretném bejelenteni, hogy néhány napra haza kell utaznom.

Úgy látszott, hogy ez a nap csokorba kötötte a bosszúságokat.

— Hogy képzeled ezt? — mordult haragosan Kapossy. — Csak úgy egyszerre eszedbe jutott, hogy nyaralni mész?

— Feltétlenül el kell utaznom. Méltóságos úr tudja, hogy van néhány hold földem. Akörül támadt valami nagy zavar, amit csak úgy lehet elintézni, ha személyesen jelen vagyok, különben össze-vissza hazudoznak az emberek mindent és a végén még elveszik tőlem...

— De hát hogyan képzeled? Várd meg, amíg hazajön az unokahúgom, Lilian kisasszony...

— Lehetetlen, méltóságos uram! Már holnap délután van az első tárgyalás, amelyen jelen kellennem...

— Nem tudtál előbb szólni? Az utolsó pillanatban rohansz meg?

— Kérem, méltóságos uram, nincsen semmi

baj. Már gondoskodtam helyettesről. Nagyon megbízható osztrák fiú. A katonaságnál együtt szolgáltam vele. Örmester volt... Mayer Gusztávnak hívják. Az már végig szolgált egy sereg előkelő uraságot... A méltóságos úr is meg lesz vele elégedve.

— Hol van az az ember?

— A hallban várja, hogy bejöhessen.

Kapossy kénytelen volt mosolyogni.

— Hát annyi bizonyos, minden hájjal megkent gazember vagy. Hiszen ez valóságos összeküvés... Így kitervezted?

— Nem mertem előbb bejelenteni elutazásomat, mielőtt nem gondoskodtam a méltóságos úr kényelméről. Nem lesz vele, kérem, semmi baj. Már pontosan kiiktattam a házirendre. Felírtam egy cédulára... És mindössze néhány napról van szó. És ha éppen kell valami, vagy a méltóságos úr nem bízik benne, itt van Rézi néni, ő teljesen megbízható, méltóztassék neki átadni a kulcsokat...

Kapossy mogorván intett:

— Küldd be!

Mayer Gusztáv belépett. Szürke, kifogástalan kétsoros zakkó volt rajta. Arca simára borotvált, mozdulata — ahogyan meghajolt — kissé szertartásos, merev. Csak színpadokon látni ilyen tökéletes inas-figurákat. Kapossy határozottan rokonszenvesnek találta. Kifogástalan német beszéde is tetszett neki. Fiatal korában az ulánusoknál szolgált, ott megszokta a német kommandót.

— Azt hiszem, kölcsönösen ki fogjuk birni

egymást néhány napig! — mondotta nála szokatlan kedélyességgel.

Mayer meghajolt:

— Boldog leszek, ha mindenben megelégedésére szolgálhatok!

Néhány perccel utóbb Pista, az inas kiosont a házból és egy mellékutcába sietett, melynek sarkán már izgatottan várta Kapossy Zoltán.

— Sikerült? — kérdezte türelmetlenül.

— Igen — válaszolta kissé vonakodva Pista — de igazán nem lesz ebből kellemetlenségem, nagyságos uram?

— Ugyan — intette le Kapossy Zoltán — már megmagyaráztam, hogy miről van szó. Századszor is megismételjem? Tudod, hogy köztem és a nagybátyám között milyen feszült viszony van. Éppen elégszer voltál bizonyos jelek tanuja. És azt is tudom, hogy néha már te magad is megsokaltad azt a durva hangot, ahogyan az öreg kíméletlenül rámtámadt. Hány éve vagy már ott? Tizenkettő? Jól ismeresz... Hát mondd, megérdemeltem én ezt?

— A nagyságos úr tudja, hogy én mindig pártoltam!

Kapossy nevetett.

— Igen, még mint diáknak teletömtem a zsebemet cigarettával, kicsempésztél néhány üveg konyakot és más földi jókat. Azt is tudom, hogy mindig szépen beszéltél rólam a nagybátyámnak...

— A nagyságos fiatalúr mindig gavallér volt hozzám...

— Sajnos, te voltál egvedül jó hozzám a

nagybátyám házában. Ne csodáld hát, ha a te segítségedet vettem most is igénybe. Hiszen tisztában vagy azzal, hogy a bácsi mennyire haragszik rám... Egészen bizonyos, hogy kitagadott az örökségéből is... Én ezen már nem tudok segíteni. Hiába teszek akármit, rögeszméje, hogy züllött, méltatlan fickó vagyok, akit nem is enged a szeme elé. Már régen gyanítom, hogy ez nem normális állapot... Szent meggyőződése, hogy az öreg elmebeteg és ezt a szenilitását használta ki drága kuzinom és a vőlegénye... De az ilyesmit idejekorán kell bizonyítani. Ha a bácsi meghalt, akkor már aligha fogom igazolni tudni, hogy a végrendeletét nem beszámítható állapotban készítette. Most kell beszereznem a kétségbevonhatatlan bizonyítékokat. Az egyetlen és legtermészetesebb módja ennek, ha a nagybácsit egy kiváló elmeorvossal figyeltetem meg. De ez csak csellel lehetséges. Hiszen huzamosabb vizsgálatról van szó és a betegnek nem szabad sejtenie, hogy megfigyeli, különben ravasz és óvatos lesz. Ezért kérelek meg, hogy engedd át az állásodat néhány napra Mayer elmeorvos úrnak... Az életemet mented meg ezzel a kis szívességgel, amelyért nemcsak ezt a pár száz pengőt adom, hanem, ha sikerül a kellő bizonyítékok birtokába jutnom, vagy ha a bácsi megváltoztatja végrendeletét, úgy még utólag háromszor ennyit fizetek...

Kinyitotta pénztárcáját és néhány bankjegyet nyújtott át.

— Remélem, bőven elég ahhoz, hogy néhány napot kellemesen elszórakozz a faludban?!

Csodálatos dolog! Az a természetes bizalmatlanság, amellyel különösen az idősebb emberek szoktak környezetük új tagjaival szemben viselkedni, szinte már az első órákban érthetetlen rokonszenvvé változott Kapossy Egonban. Az új inas síma és zajtalan lépésekkel ment végig a terméken, éles szeme mindent észrevett, a parancsokat bámulatos ügyességgel hajtotta végre és figyelmessége meglepte, sőt elbájolta az agastyánt. Nem tolakodó és kellemetlen szószátyárkodással buzgólkodott, mint ahogyan a félművelt ápolónők teszik, akik reggeltől estig fecssegnek, hanem valami fölényes és diszkrét intelligenciával. Kapossy arra kezdett gondolni, hogy jó volna Mayert végleg megtartani maga mellett. Már szolgálatba állásának második napján célozgatni kezdett erre. Megkérdezte, nem volna-e kedve Budapesten maradni? Mayer sajnálkozva jelentette ki, hogy ez teljesen lehetetlen. A jövő hó közepe táján feltétlenül Bécsben kell lennie, ahol már várják...

Kapossy maga sem értette, hogyan lehetséges az, de valami furcsa fizikai jóérzés fogta el mindig Mayer közelében. Különösen reggel, mikor felkelés előtt megmasszírozta...

— Magában gyógyító erő van! — mondta mosolyogva.

— Óh, semmi! — tiltakozott szerényen Mayer. — Tanultam gyógymasszázszt és ez a magyarázata mindennek.

Kapossyt erősen kínoztá az asztma. Sokat kö-

högött és egy-egy roham után kimerülten símogatta homlokát. Mayer ezt is észrevette. Tudta, hogy itt van a kellő pillanat, melyre felkészülten várt. Kapossy Zoltán régen átadta a közjegyző és ügyvéd címét.

— Engedje meg uram, hogy megmasszírozam a homlokát. Feltétlenül elmúlik a fejfájása!

Délután négy óra lehetett. Kettőjükön kívül senki sem volt a szobában. Kapossy, mint minden beteg, örült, hogy foglalkoznak vele.

— Próbálja meg! — mondotta beleegyezően.

Mayer gyengéden tenyerébe fogta Kapossy fejét. Két hüvelykujjával gyengéden vonalakat vont a halánték táján és a szemhéjak felett.

— Hunyja le méltóságos uram a szemét és vegyen mély lélegzetet. A fájás egyre gyengébb lesz... könnyű és kellemes álmoságot érez... alszik... egyre mélyebben alszik...

Kapossy mély hipnotikus álomba dermedve, mozdulatlanul ült a karosszékekben. Mayer egészen közel hajolt a füléhez és olyan halkán, hogy szinte lehelni látszott a szavakat, de kemény és parancsoló hangszínyvel súgta:

— Azonnal felveszi a telefont... Ide hívatja sürgősen dr. Thérév közjegyzőt és az ügyvédjét... Közli velük, hogy új végrendeletet készít. Általános örököse az unokaöccse, Kapossy Zoltán... A végrendeletbe beleveszi, hogy minden eddig írott végakarata érvénytelenné vált... A végrendeletet átadja a közjegyzőnek megőrzés végett és azután mindent elfelejt...

Még néhány pillanatig az alvó homlokán tartotta kezét, azután rászólt:

— Most felébred... teljesen jól érzi magát... végrehajtja parancsaimat! Utána mindent végképen elfelejt!

Kapossy kinyitotta szemét. Kissé kábultan nézett körül.

— Nagyszerűen érzem magamat! — mondta elégedetten.

Hirtelen nyugtalan lett, körülnézett, szeme a telefonra tapadt. Mayer mozdulatlanul állt mögötte, élesen nézte Kapossyt.

— Telefonálni óhajt? — kérdezte.

— Igen! — villant fel az aggastyán szeme. — [Thérey közjegyzőnek és Kézai ügyvédnek...

Mayer fellapozta a telefonkönyvet és már tárcsázott is.

Két órával később Thérey felolvasta Kapossynak újonnan fogalmazott végrendeletét.

— Ez az ön végrendelete. Elismeri tehát, hogy testi és lelki erőinek birtokában az én és Kézai ügyvéd úr jelenlétében Kapossy Zoltánt tette meg általános örökösévé?

— Igen!

Különös, Kapossynak úgy tűnt fel, mintha Mayer, aki szoborszerű mozdulatlansággal és szinte láthatatlanul állt a háttérben, helyeslést bólintott volna.

A két úr felállt és kezét nyújtotta Kapossynak.

— Akkor hát rendben vagyunk! A végrendeletet magamhoz veszem és megőrzöm...

Néhány perccel a közjegyző és az ügyvéd távozása után Rézi, a gazdaasszony lépett a szobába.

— Pfuj — mondta méltatlankodva — az urak ugyancsak telifüstölték a szobát!

Kapossy csodálkozva nézett rá.

— Miféle urak? Itt nem volt senki!

Rézi meghökkenve nézett gazdájára. De nem mert ellenkezni. Ha az öreg méltóságos le akarja tagadni, hogy itt volt a közjegyző meg az ügyvéd, akkor neki nem lehet vitatkozni. Csak úgy magában mormogott.

— No de ilyet! Jó lenne Kádár orvos urat elhívatni! Az öreg úr elmeállapota fölöttébb aggasztó!

V.

Lilian nagyszerű hangulatban tért haza vőlegényével a Lidóról. Huidini már régen elutazott, a régi megszokott rend uralkodott. A nagybácsi látható örömmel fogadta mindkettőjüket. Élénken érdeklődött minden apró részlet iránt. Látszott, hogy kedvencei boldogságán keresztül éli ki a saját örömét. Csak a lovránai kaland bosszantotta még mindig. Sőhajtvá emlegette, hogy kevés emberben csalódott még annyira, mint Zoltánban...

Noha testi állapota állandó komoly aggodalomra adott okot, az öreg úr szelleme szokatlannul friss maradt. Örökké tervezgetett, látszott, hogy valami nagy meglepetésen töri a fejét.

Egy napon azután előállt a kész tervvel. Lilian szokása szerint látogatóba jött és a bácsi mellé telepedett, aki mosolyogva símogatta meg aranyszőke fejét.

— Hát mondd csak, Lilian — kérdezte — nagyon szereted Pétert?

Lilian meglepeftlen nézett nagybátyjára. Egy kicsit el is pirult. Hogyan jutott eszébe, hogy ezt éppen most kérdezze. De a kérdés olyan egyenes és határozott volt, hogy nem lehetett előle kitérni.

— Igen... végtelenül szeretem... hiszen olyan aranyos, kitűnő ember...

A bácsi bólintott.

— És persze szeretnéd, ha mielőbb meglenne az esküvőtök?

— Óh — vágott közé feltűnően gyorsan Lilian, mint aki a zavarát akarja leplezni — igazán fiatalok vagyunk mind a ketten, még várhatunk. Az a fő, hogy így is láthatjuk egymást minden nap.

Kapossy fejét csóválta:

— Nem vagy egészen őszinte. Azért mégis csak jobban szeretnéd, ha hamarosan férjhez mennél? Hát ide figyelj. Nem akarok tovább az utatokba állni...

— De drága Egon bácsi...

— Hallgass. Ne szólj közbe. Tudom, hogy szeretsz, de valószínű, hogy a vőlegényedet mégis jobban szereted. Azt is tudom, hogy a házasság megkötését halálom utánra tervezitek, hogy Péter a hozományból berendezhesse saját laboratóriumát és folytathassa tanulmányait... Hát én meggondoltam magamat. Eladom a Király-utcai házat és a befolyó összeget azonnal átadom nektek... No vigyázz, kis bolond! Még megfojtasz! Ne csókolj már annyit, nem marad

Péternek. Gondolkoztam a dolgon, jobb lesz így. Mért várjátok ti titokban a halálomat? Inkább éljünk még néhány évig teljes egyetértésben... Persze egy-két hétig még eltart, amíg a házladást lebonyolítjuk, ámbár elég ügyes ügynököket bíztam meg!

Lilian szeme könnyes lett a határtalan boldogságtól. Valósággal repült, hogy megvigye a jó hírt.

A sors azonban gyakran tartogat kegyetlen meglepetéseket. Két nappal a Liliannak adott ígérete után Kapossy Egon váratlanul szívgyengeségi rohamot kapott és szinte percek alatt meghalt. Mire a telefonon értesített Lilian és Sándorffy dr. megérkezett, már halott volt.

Harmadnapra Lilian meghívást kapott dr. Thérey közjegyző irodájába. Lilian mély gyászba öltözve sietett a kitűzött időben Théreyhez. Sejtette, hogy a nagybácsi végrendeletét fogják felbontani.

Amikor a közjegyző várótermébe belépett, kellemetlen meglepetéssel pillantotta meg Kapossy Zoltánt. Unokafivére szintén sötét ruhában, komor arccal ült egy karosszékekben. Amikor Lilian megjelent az ajtóban, felállt, eléje sietett és kezét nyújtotta.

— Bocsáss meg... ebben a komor pillanatban úgy érzem, nem szabad egymásra haragudnunk. Bevallom, végtelenül csodálkozom, hogy engem is meghívtak, talán csak formaságból idéztek be, hogy hivatalosan is közöljék velem azt, amit úgyis tudok, hogy a bácsi mindenből kitagadott. A közjegyzőnek kötelessége minden-

kit megidézni, aki a végrendeletben meg van nevezve, tehát azokat is, akikkel szemben jogfosztás történt...

— Nézd, Zoltán, — válaszolta Lilian — számomra mindenképpen kínos ez a helyzet. Ami történt, abban teljesen ártatlan vagyok. Viszont nem akarom, hogy örök életedre gyűlö'j és szívesen segítek rajtad. A vagyon, amit örökölök, ugyan nem egyedül az enyém már, hiszen annak kezelésébe jövődöbeli férjemnek is beleszólása van, de azért hajlandó vagyok neked nagyobb összeget juttatni, ha gyökeresen megváltoztatod eddigi életmódodat. Úgy gondolom, hogy nem egyszerre fizetném ki azt a, mondjuk húszezer pengőt, hanem havi részletekben, nehogy egyetlen éjszaka elkártyázd az egészet. Kivételt csak abban az esetben tennék, ha komoly vállalkozásba kezdenél. Ez esetben szívesen támogatnálak nagyobb összeggel is...

Zoltán úgy tett, mint aki nagyon meg van hatva:

— Angyal vagy Lilian... A pénznél is jobban örülök annak, hogy, úgy látszik, mégsem gyűlölsz annyira, mint ahogyan gondoltam!

A kárpitozott ajtó kinyílt, a közjegyző udvariasan üdvözölte a megjelenteket:

— Parancsoljanak belépni!

Lilian és Kapossy némán engede'meskedett. A levegőben szívszorító izgalom feszült. A nagy eseményeket megelőző titokzatos tikkadtság, amely elnehezíti lélegzetünket és elzsibbasztja nyelvünket.

A közjegyző is ünnepélyes mozdulattal ült

Íróasztala elé, amelyen már különböző iratok feküdtek előkészítve. Mellette némán, szolgálatra készen állt a helyettese.

— Kérem a megjelent feleket — kezdte a közjegyző — mindenekelőtt szíveskedjenek személyazonosságukat igazolni. Kértem, hogy hozzák magukkal születési bizonyítványukat. Szabad kérnem... Úgy... köszönöm, rendben van! Méltóztassanak helyet foglalni. Fel fogom olvasni a folyó hó hatodikán itt, Budapesten elhunyt Kapossy Egon háztulajdonos végrendeletét.

Feltörte a pecsétet. Lilian is, Kapossy is mintha egy fokkal sápadtabb lett volna.

Azután a közjegyző olvasni kezdte a végrendeletet. Lilian azt hitte, hogy nem jól hall. Rémműlten gondolt arra, hogy talán megzavarodott.

— Nem értem, kérem — hebegte, hogyan tetszett mondani... az általános örökös...

— Kapossy Zoltán! Az örökhagyó világosan kijelentette, hogy minden előző végrendelete érvényét veszti.

Lilian füle zúgott, félt, hogy elveszti az eszméletét.

— Hogyan — dadogta magánkívül, — kitagadiak? Semmitsem örököltem?

— Sajnos, kisasszony, ezen nem lehet változtatni. Kapossy Zoltán úr az egyedüli örökös.

— De hiszen ez örület... képtelenség! — jajdult fel a szerencsétlen lány, — Még halála előtt egy nappal a legnagyobb szeretettel beszélgetett velem. Tanum van, hogy egy ügynököt sürgősen megbízott egyik háza eladásával, ki-

zárólag azért, hogy a befolyó vételárat nekem adja.

A közjegyző vállalt vonta:

— Lehetséges, de törvényeink értelmében a szóbeli kijelentések hatálytalanok az írott végrendelettel szemben!

— Közjegyző úr, higgyen nekem, itt valami gazság, elképesztő csalás történt...

— Bocsánat, kisasszony, a végrendeletet én készítettem, annak szabályosságához semmi kétség nem fér...

Lilian szinte őrjöngve fordult Kapossyhoz:

— De hát beszélj... mondd meg te is... hiszen tudod, hogy ez nem lehet. Ha a becsületnek csak egy szikrája ég benned, jelentsd ki, hogy valami tévedésről van szó.

Kapossy, aki eddig némán, összeszorított kézzel állt, mint aki nagy benső háborgását akarja leküzdeni, gyengéden lépett Lilianhoz.

— Sajnálom, Lilian, hogy ennyire felizgatod magad. Bevallom, a végrendelet csakugyan meglep, mert a bácsi az utóbbi időben látszólag csakugyan haragudott rám. Viszont mindig hangsúlyoztam, hogy nem érdemlem meg ellenszenvét. Lehet, hogy az utolsó pillanatban belátta ezt és jóvá tette, amit ellenem vételt...

— De hiszen akkor sem kellett volna engem egészen kitagadnia?

— Éppen az imént mondtad, hogy a bácsi megbízást adott egvik háza eladására és annak vételárát neked szánta. Úgy látszik, hogy még az életében akarta kiadni az örökrészedet és ebben csak váratlan halála akadályozta meg.

A közjegyző helyeslően bólintott:

— Ez most már napnál világosabb. Pech! Az ilyesmi, sajnos, sokkal gyakrabban fordul elő, mint gondolni méltóztatna...

Lilian határtalan kétségbeeséssel, teljesen megzavarodva, egyre csak a kezét tördelte: mi lesz velem? Mi lesz velem?

Kapossy a közjegyző felé fordult:

— Közjegyző úr, — mondotta nagyképű ünnepélyességgel, — azt akarom, hogy ön tanuja legyen annak, amit most mondok. Ezzel is bizonyítani akarom kijelentésem kötelező voltát. E pillanatban egyedül Lilian kisasszonytól függ, hogy velem egyenrangú örököse akar-e lenni a Kapossy-vagyonnak? Én ezennel ismét megkérem a kezét!

Lilian haragosan kapta fel könnytől ázott, izgalomtól kipirult arcát.

— Nyomorult képmutató! Jól tudod, hogy halálosan szeretem vőlegényemet, hogy soha nem mennék máshoz feleségül, még ha a világ minden pénzét nekem ajánlanák is. Veszélytelenül játszhatja meg a nagylelkűt...

— Ismétlem, az ajánlatom komoly. Jól tudod, hogy szeretlek...

— Én pedig gyűlöllek. Nem tudom, hogyan csináltad, de remekül dolgoztál, annyi bizonyos. Hiába alakoskodszt, hiába állsz itt ártatlan arccal, kétségtelen, hogy a kezed benne van ebben a gázságban... De jól vigyázz! Mától kezdve halálos ellenséged vagyok és nem nyugszom addig, amíg meg nem kapod méltó jutalmadat. Még nem győztél le teljesen, Kapossy

Zoltán... Találkozni fogunk, de akkor jaj neked!

Kapossy hideg méltósággal fordult ismét a közjegyző felé.

— Hallotta, közjegyző úr, mivel válaszoltak becsületes ajánlatomra. A legdurvább sértéseket és fenyegetést kell elszenvednem viszonzásul, amiért szívemet és pénzemet ajánlottam fel. Tekintetbe veszem Lilian feldúlt lelkiállapotát és nem kérek a bíróság előtt elégtételt a becsület-sértésért... De viszont angyal sem vagyok. Ha Liliannak csak ennyi mondanivalója van számomra, úgy természetesen nekem sem lehet hozzá semmiféle formában tovább közöm. Utaink örökre elváltak...

Meghajolt a közjegyző felé, hideg fejbiccenással búcsúzott Liliantól és elsietett. Néhány pillanattal utóbb a minden ízében remegő, könnyektől fuldokló boldogtalan lány is távozott.

VI.

Képtelen volt gyalog menni. A lábai remegtek, attól félt, hogy minden pillanatban elájulhat. A taxiban sem tudott megnyugodni. Nem érte fel ésszel, hogy mi történhetett, micsoda emberfeletti agyafúrt gázságnak esett áldozatul.

A szobájába éppen csak hogy betámolygott. Szeme gépiesen az órára esett. Délelőtt tizenkettő. Két órákor találkozója van Sándorffy Péterrel... De ez a találkozás már nem történhetik meg. Soha többé nem fogják egymást láthatni.

Lilian ismerte vőlegényét. Tudta, hogy meny-nyire jellemes, korrekt úr. Ha megmondja neki, hogy mi történt, szemrebbenés nélkül tudomásul veszi a szörnyű csapást és tovább is szavának áll. Feleségül veszi...

De akkor mi lesz a karrierjével? Nem folytathatja tovább tudományos kísérleteit, kénytelen volna megkezdeni az orvosi gyakorlatot...

Lázasan dolgozott az agya. Mintha már nem is róla lenne szó, hanem egy idegenről, ködökön keresztül nézte önmagát és már ült is az íróasztalánál és írta a szörnyű levelet!

«Imádoztam! hihetetlen, megfoghatatlan csapás ért bennünket. Kérlek, menj fel Thérey közjegyzőhöz és győződj meg a lehetetlenről: Egon bácsi kegyetlen, kétszínű játékot űzött velünk. Minden vagyonát Zoltánra hagyta. Egy fillért sem örököltem. Most kénytelen vagyok ennek következményeit levonni. Nem akarom igénybe venni nagylelkűségedet, nem akarom azt sem, hogy szerelmünk miatt derékba törjön a karriered. Tisztában vagyok azzal, hogy mit jelent ez a tudományos világban, nincs az az önzés, amely feljogosítana, hogy elhurcoljalak lombikjaid mellől. De legyünk őszinték. Te nem is születél arra, hogy mint gyakorló orvos keresd a kenyeredet. Élethivatásod kizárólag a laboratóriumhoz köt, ott van az igazi világod, csak ott bontakozhatik ki jövőd. Ha ezt a helyet elhagyod, örökké elégedetlen lennél, keserűen emlékeztelnél állandóan arra a szörnyű áldozatra, amelyet miattam hoztál és amelynek még értelme sem lenne, mert hiszen mint

kezdő gyakorló orvos, a legszűkösebb kenyeret sem tudnád megkeresni.

Mindezek alapján beláttam, hogy az egyetlen helyes dolog, ha eltűnök életedből. Igyekezni fogok erősnek lenni, hogy elbírjam a kimondhatatlan fájdalmat, amelyet számomra ez a válasz jelent. Vérem minden cseppjével imádlak, ezt jól tudod és természetesen szeretni foglak változatlanul.

Még nem tudom, hogy mihez fogok kezdeni. Túlságosan kábult vagyok. Pénzem néhány hónapig gondtalan megélhetést biztosít. És azontúl bízom, hogy majd csak lesz valahogyan. Abban a pillanatban, ha sorsomban kedvező változás áll be, nyomban jelentkezem.

Úgy-e, nem haragszol és megérted, hogy amit tettem, az a legnagyobb szerelem és legnagyobb áldozat. Milliós csókom, minden érzésem, szívem minden dobbanása a Tiéd!...

*

Hónapok multak el.

Lilian harmadik hete tartózkodott Párisban, ahová Berlinből érkezett letörten, kiábrándultan egyre kevesebb reménységgel.

Egy kis harmadrangú szálloda manzard-szobájában számolgatta nagyon megfogyatkozott pénzét, amely még legfeljebb néhány napra volt elegendő. Belátta, hogy döntő rohamra kell indulnia. Eddig mindig húzta-halasztotta a dolog megvalósítását, valami csodában reménykedett, amely megkiméli attól, hogy valóra váltsa kétségbeesett és vakmerő tervét. De nem történt

csoda és a kopogtató nyomor most már tette követelt!

Még mikor első kétségbeesésében sietve öszeszedesomagolt Pesten és Bécsbe utazott, útközben átvillant a fején: miből fog élni? Mire Bécsbe érkezett, már teljesen kialakult a terve: hivatásos táncosnő lesz! Mindig remekül táncolt, sokszor szerepelt előkelő társaságok műkedvelő mulatságain, mért ne próbálná pénzre váltani ezt a tehetségét?

Bécsben szerény penziót bérelt és felkeresett egy jóhírű mestert, aki színpadi táncok oktatásában jeleskedett. Hihetetlen szorgalommal vetette magát a tanulásra, azzal a dacos és halálos elszántsággal, amelynek már nem is a tanulás a legfőbb célja, hanem a felejtés. Jó volt agyonfárasztani magát, reggeltől-estig gyakorolni, mert legalább nem tudott gondolkozni, belekábult a zongora folytonos kalimpálásába, az ezerszer végzett, egyforma mozdulatokba. Amikor véget ért a kurzus, szerződést kellett volna keresnie. De a lelke mélyén rettegett ettől. Nem tudott megbarátkozni a gondolattal, hogy csakugyan fellépjen valamelyik mulató parkettjén. Még ha színpadon szerepelhetne, valamelyik előkelő varietében! De erről szó sem lehetett. Ehez még túlságosan keveset tudott... Istenem, milyen káprázatos technikájú, szédítően szép amerikai táncosnők árasztják el ajánlataikkal az ügynökségeket! Reménytelen dolog ezekkel versenyezni!

És Bécs túlságosan közel van Budapesthez. Könnyen találkozhatna valamelyik régi, társa-

ságbeli ismerősével. És ennek pusztá gondolatára is elsápadt.

Néhány nappal utóbb Berlinbe utazott. Berlinben megbízást adott egy ügynöknek, hogy szerezzen számára szerződést. A nyomorult ember olyan megszegyenítő ajánlatokat tett, hogy Lilian felháborodva hagyta faképnél. A leghírhedtebb mulatókban kínált szerződéseket, melyeknél nem annyira a tánctudomány lett volna a fontos, mint inkább Lilian szépsége.

Rémülten csomagolt megint és Párisba utazott.

Arra gondolt, hogy megpróbál bejutni valamelyik jónevű táncsoportba. Párisban, akár csak Londonban, vagy Newyorkban az összehozott görllcsoportokat igen jól fizetik, a revüszínházak valósággal versenyeznek értük és gyakran szerepelnek filmen is. Ez felelt volna meg legjobban Liliannak. A görllcsoportban elvész az egyéniség, szürkén és névtelenül élhet akár esztendőig.

Egy Bonacieux nevű artistaügynököt ajánlottak neki még Berlinben. Elhatározta, hogy sürgősen felkeresi.

Amikor belépett az ügynökség irodájának hatalmas várótermébe, szédítő hangzavar fogadta. Az ügynökség panzióval és bárral volt kapcsolatos. A világ minden részéről összesereglett férfiak és nők ültek az asztalok mellett és folytatták végnélküli vitáikat. Volt közöttük néger, kínai, japán, félvér, birkózó bajnokok és kígyóemberek, légtornászok, akrobata táncosok, egyensúlyozó bűvészek. Egy fantasztikus em-

berraktár, amely minden igazgatói kívánságot azonnal ki tud elégíteni.

Lilian szíve elszorult. Mit remélhet ebben a társaságban, amelynek minden tagja ezerszer raffináltabb és tapasztaltabb, mint ő. Mi az ő szerény tudománya ezekéhez képest, akik méteres plakátokat, képeslapokat és fényképeket mutogatnak egymásnak, amelyeken valamelyik híres produkciójuk van megörökítve.

Lilian sírni tudott volna. Megint érezte vállalkozásának reménytelenségét. Micsoda porszem ő ezekhez képest! Legszívesebben visszafordult volna. Nem is tudta, miért ül le és szorongatja a kezébe nyomott sorszámot.

— Therése kisasszony!

Ezen a néven jelentette be magát Lilian. És most ezt kiáltotta egy szolga, aki az igazgatói szobából jött ki.

Megrezzent, néhány kézmozdulattal rendbe hozta magát és már indult befelé.

Bonacieux úr pontosan olyan volt, mint egy amerikai milliomos. Óriási íróasztal mellett ült, mellette egy titkár állt. Néhány öblös karosszék terpeszkedett a szoba másik felében. Az egyikben elegáns, kissé öszülő férfi ült és egykedvűen eregette a vastag szivarfelhőket. Előtte könnyakos üveg.

— Mademoiselle Therése? — kérdezte Bonacieux és pápaszemét homlokáról az orrára tolt. Táncosnő? Forduljon meg, kérem! Tegyen néhány lépést... Úgy... köszönöm... Mit óhajt?

— Szeretnék valamelyik görlecsoportha lépni.

Bonacieux szánakozón mosolygott.

— Honnan jött, kisasszony? Hogyan képzeled ezt? Tudja, hányan vannak már előjegyezve? Ez teljes képtelenség! Volt ön már táncsoport tagja?

— Még nem!

— Hol volt egyáltalában szerződésben?

— Még sehol!

Bonacieux elhárító mozdulatot tett:

— Kedves kisasszony... kár az időt töltenünk! Nincs módomban önnek állást szerezni. Az én ügynökségem nem foglalkozik kezdők elhelyezésével. Tőlem már bevált attrakciókat kérnek...

Lilian nem birt tovább uralkodni magán. Megteit a mérleg. Kétségbeesett sírás csuklott ki belőle...

Bonacieux ideges lett:

— Nagyon sajnálom... de kérem, hagyjuk az érzelmeket...

— Ez a halálos ítéletem volt, Bonacieux úr!

— Oh, ugyan! Egy ilyen szép, fiatal hölgy hogyan mondhat ilyen szörnyűséget? Próbáljon előbb egy kis igényű mulatóban fellépni és ha már lesz gyakorlata, jelentkezzen ismét nálam...

— Nem fogok jelentkezni, uram... Én már seholsem jelentkezem!

Megfordult és lassú léptekkel az ajtó felé indult.

— Megálljon, kisasszony, szabad egy pillanatra?

A szivarozó úr ugrott fel a karosszékéből, Lilian meglepetten fordult vissza.

— Ne menjen, kisasszony. Szerződtetni fogom! Monsieur Bonacieux, én csak abban az esetben vállalom az Olimpiában a szerződésemet, ha ezt a hölgyet is szerződtetik!

— De Monsieur Hudini! — dadogta elképedve Bonacieux, — ez teljesen lehetetlen!

— És mégis meg fogja tenni! Kedves kisasszony, hagyja itt a címét és menjen nyugodtan haza! Még ma estig értesítést fog kapni!

Lilian szeme felragyogott.

— Köszönöm, uram!

És boldog mosollyal suhant ki a szobából. Abban a pillanatban, mikor bezárult mögötte az ajtó, Hudini hevesen támadt Bonacieuxre.

— Mondja, nincs magának szeme? Nem vette észre, milyen végtelenül vonzó ennek a lánynak a megjelenése?

— Dilettáns!

— Szerencsétlen... Hiszen éppen előkelő, úri megjelenésében, sugárzóan tiszta lányságában van a szenzáció. A mi világunkban mindig az egzotikumot méltányolják és erről a lányról első pillantásra megállapítható, hogy előkelő, társaságbeli hölgy. Hirdessük, mint grófnőt... Közzöljék a kommunikék, hogy valamelyik uralkodó ház rokona... Nincs könnyebb, mint egy ilyen hirt elhelyezni...

— Hm — mondotta Bonacieux, mond valamit! Esetleg megpróbálhatjuk!

— Szóval — zárta le a vitát Hudini, — értesítem a kisasszonyt, hogy holnap délben jelentkezhetsz az Olimpia igazgatójánál. Ön addig majd elintézi a szerződés feltételeit.

Bonacieux gyanakodva nézett végig Hudinin.

— Mondja, Hudini, de egészen őszintén, nem lett maga szerelmés ebbe a lányba?

— De kérem, most láttam először!

— Csakhogy éppen maga mondta, hogy ez a lány már az első pillanatra különös hatással van az emberre... Vigyázzon! Ne nézze meg túlságosan, ha majd együtt szerepelnek! Az ilyen negyvenesben járó férfi, mint maga, nagyon könnyen elveszti a fejét... És az artista-pályán ez mindig veszedelmes!

*

Ismét hónapok multak!

A londoni Trocadero emeletmagas plakátjai és fényreklámjai már harmadik hónapja hirdették Hudinit, a hipnotizőrök királyát. E pillanatban a legnagyobb sztárgázsit kapta és Bachio, hajdani olasz impresszáriója, szájtátva olvasta Rómában az angol artista lapok fantasztikus tudósításait Hudini sikeréről és óriási fizetéséről.

— Nem értem — mesélte ismerőseinek, — mit történhetett Hudinival? Hiszen remek artista volt mindig, de ameddig nem jutott ahhoz a titokzatos örökséghez, amely egyszerre jómódú gentlemanné tette, senkisem sejtette, hogy micsoda új színeket rejteget a tehetsége. Párisban már mint hódítóan elegáns és gazdag világfi tűnt föl, aki fölényes és szemtelen hangon tárgyal az igazgatókkal. A színpadon észbontó frakkban jelent meg, lakájok kíséretében... Remek ötlet! Megjátssza a milliomos férfidé-

mont. És a színpad díszlete is segíti ezt a szé-
hámosságot. Pazar mulató, az asztalok mellett
szebbnél-szebb hölgyek a gyémántok szikrázá-
sában. És Huidini úr egyszerre belép. Minden
szem rátapad és a mágikus szemű hipnotizőr
pillanatok alatt úrrá lesz minden nő szíven...
Azután a nézőtérrel invitálja fel a hölgyeket és
urakat és őket igázza le bűvös szempillantásai-
val... Karrierjét annak köszönhetette, hogy a
színpadra hívott hölgyek közül az egyik egé-
szén komolyan és műsoron kívül is belé szere-
tett, amiből óriási botrány támadt. A világ va-
lamennyi ujságja foglalkozott a példátlan eset-
tel. Mondják, hogy az egész csak ravaszul meg-
rendezett blöff volt. De Huidini világhíre meg-
lett alapozva... Mondhatom, ilyen karriert
még egyetlen artistám sem csinált!

Signor Bachionak mindenben tökéletesen
igaza volt, csak abban tévedett, hogy e fantasz-
tikus sikerek alapján Huidinit boldognak vélte.
Mert ennek éppen az ellenkezője volt igaz. A
Trocadero legszerényebb kulisszatologatója is
tudta, hogy a mester gyógyíthatatlanul és bol-
dogtalanul szerelmes a kis Bella Therése-be, a
mondain táncosnőbe, akit még Párisból hozott
magával és akit csak a nagy mester kedvéért
szerződtetett a mulató, afféle műsor elején le-
pergő színfoltnak. La Bella Therése nem volt
jobb és nem volt rosszabb, mint a világ minden
mulatóhelyén feltalálható átlagos táncosnők,
legfeljebb a ruhája volt feltűnően ízléses és a
megjelenésében volt valami szokatlanul diszkrét
báj...

Lehet, hogy éppen ez bolondította meg az öregedő artistát.

Mintha egy elrontott élet minden mulasztását ezzel a szerelemmel akarta volna kárpótolni. Ez volt élete utolsó nagy fellobogása és ez a szenvedély annál veszélyesebb volt, mert Huidini tudta, hogy ezután már nem következhet semmi.

Most is ott állt a kulisszák mögött és remegve, lámpalázasan nézte Theréset. Szemében imádat és elragadtatás égett, egész lelkével a lányhoz tapadt. Az ő száma csak két órával később következett, de ott volt már az előadás kezdetén. Egyetlen este sem mulasztotta el, hogy végig ne nézze a már százszor látott produkciót, melyben egyedül ő tudott csak mindig új szépséget felfedezni. Amikor Therése kilibbent a színpadról, Huidini — mint mindig, — megint a legőszintébb elragadtatással szorította meg a kezét:

— Gratulálok, csodálatos voltál!

És már vitte is az öltözőbe, ahol friss virágok, hűsítő italok, cukorkák várták Theréset.

— Milyen jó vagy hozzám — mosolygott Therése. — Tulajdonképpen meg sem érdemlem...

— De hiszen csak tőled függ, egyetlen szavadtól, hogy én legyek a világ legboldogabb embere! — jajdult fel Huidini. — Hiszen tudod, hogy minden vágyam és imádságom, hogy feleségül vegyelek!

Therése arca elborult.

— Már megint... örökké ez a céltalan és gyötrelmes ostrom. Hányszor mondtam, hogy

ez lehetetlen! A legjobb pajtásod vagyok, de sohasem lehetek a feleséged!

— Mert öreg vagyok? — kiáltotta fájdalmasan Huidini.

— Nem... hanem mert mást szeretek!

— Micsoda örület ez? Mást szeretsz, akit sohasem látsz, aki képes tőled távol élni!

— Nagyon fáj, hogy így beszélsz, Luigi... Ha így folytatod, előbb-utóbb mégis lehetetlenné teszed az együttmaradásunkat... Tudom, hogy mindent neked köszönhetek. Nélküled sohasem tudtam volna Londonban szerződni és nemcsak azért vagyok hálás, hanem a gyengédségedért, amellyel körülveszel.

Huidini keserű fintort vágott:

— Hagyjuk ezt! Néha úgy érzem, hogy nem is az udvarlód és lovagod vagyok, hanem a dajkád, akinek egyedüli feladata, hogy vigyázzon rád.

— Ebből is láthatod, hogy mennyire rendes nő vagyok. Te tudod legjobban, hogy milyen szolidan élek.

— Inkább száz látható udvarlód lenne, mint az az egy láthatatlan... Már sokszor törtem a fejemet: hogyan kerültél közénk?

— Nagyen kérlek, ne beszéljünk erről!

— Néha az a gyanum van, hogy a mult elől menekülsz. Valami titkod van. Mért nem vagy őszinte hozzám, akiben megbízhatsz, aki mindenkinél jobban szeret. Mondd, Therése, hiszed azt, hogy a szerelem olyan, mint a tisztító tűz, hogy a legnagyobb bűnös lelke is kifehérülhet izzásában? Nekem is van egy titkom, Therése.

Nagyot vétkeztem valaki ellen, akit nem is ismertem... De mióta téged ismerlek, úgy érzem, hogy te meg tudnál váltani.

— Mindenki bűnös, Luigi. Sokszor tépelődöm magam is és nem tudom eldönteni, hogy bűn, vagy erény-e az, amit elkövettem?...

Hudini szeme felragyogott

— Az én esetem is ez! Egyszer nagy szolgálatot tettem valakinek. Egy embernek, akihez egyébként semmi közöm sem volt, de megfizetett érte. Nagy pénzhez jutottam, de valakit meg kellett rabolnom ezért. Egy másik ismeretlent... Látod, neked mindent meggyónok. Életem legnagyobb titkát is... Mikor megkaptam a díjamat, egyszerre megváltozott az életem. Gondtalan úr lettem, aki félvállról beszélhet az igazgatókkal. De mégsem vagyok boldog. Néha kétség fog el, lelkiismeretfurdalásom van... Ta'án az idegeim sem olyan jók már, mint régen. Kezdek érzelmes lenni... Miért is izgatom magam? Végre is mi történt? Valakinek elvettem a pénzét, de ugyanekkor egy másikat boldoggá tettem ezzel a pénzzel. Azt mondta, hogy az egyébként is őt illette. Talán igazat mondott és a jót szolgáltam... Lehet, hogy csakugyan az elrabolt pénzét juttattam vissza neki!

— Irigylendő szerencse! Boldog ember...

Hudini szeme felragyogott.

— Azt hiszed, helyesen cselekedtem?

— A legjobban! Úgy látszik, Luigi, későn kerültünk össze. Bár az én életembe nyulhattál volna és az én elrabolt vagyonomat szerezted volna vissza...

— Téged is kifosztott valaki? Pénzed volt?
— kérdezte a legnagyobb érdeklődéssel Hudini.
— Erről még sohasem beszéltél!

— Az ember nem szívesen beszél olyan dolgokról, melyek túlságosan fájdalmasak.

— És nincs reményed, hogy valaha is visszkapj valamit?

— Nem. Aki tönkretett, az ördögnél is ügyesebb gazember. A tulajdon unokafivérem, aki valami pokoli és soha fel nem deríthető módon kezébe kaparintotta nagybátyánk egész vagyonát, amelynek pedig én lettem volna az örökös! Hudini halálsápadt lett.

— De hát... hogyan volt ez lehetséges?

— Mondom... örök titok maradt. Csak annyi bizonyos, hogy nagybátyám végrendelete váratlanul éppen őt, a kitagadott, méltatlan frátert tette meg általános örökösévé.

Hudini homlokán verejtékcseppek gyöngyöztek.

— Mikor történt ez? — kérdezte remegő hangon.

— Most körülbelül egy éve.

— És hol történt? Budapesten?

Therése elképedve nézett Hudinire.

— Igen... De honnan tudod?

Hudini nem tudott válaszolni. Óriási felindulás vett rajta erőt... Egész testében remegve, elfehéredett ajakkal ült. Therése rémülten és értelmetlenül bámult rá.

Az ügyelő lépett az öltözőbe.

— Mr. Hudini... tessék öltözködni...

Hudini nehezen hörgött.

— Nem tudok... rosszul vagyok... orvost!
Óriási pánik támadt a színpalak mögött. Píllanatok alatt híre ment, hogy Huidini váratlanul rosszul lett. A színház orvosa rohanva érkezett.

— Idegsokkal! — állapította meg. — Lehetetlen fellépniel

Therése felé vasvillapillantások rőpködtek. Mr. Scot, az igazgató, szobájába kérette.

— Kisasszony, — mondotta ridegen, — azonnali hatállyal elbocsájtom. Torkig vagyok ezekkel a hisztériás jelenetekkel, amelyeket Huidini úr Ön miatt rendez . . .

— Bocsánat, Mr. Scot . . .

— Felesleges mentegetőznie, kisasszony. Engem nem érdekelhetnek az önök magánügyei. Viszont annál erélyesebben kell megvédenem érdekeimet színigazgatói minőségemben. A ma esti bótány reneteg kárt jelent.

Kézmozdulattal jelezte, hogy a tárgyalást befejezte.

Therése lesujtva támolygott ki a folyosóra. Ez a csapás túlságosan váratlanul érte. Még a Huidinivel folytatott beszélgetés rémületéből és meglepetéséből sem ocsúdott fel, már újabb szerencsétlenség szakadt rá. Mi történt? Micsoda borzalmas titkok káoszába zuhant?

Az öltöztetője lihegve, elfulladva szaladt eléje.

— Huidini úr már halálra keresi a kisasszonyt. Tessék azonnal hozzá menni . . .

Therése arca görcsösen megrándult.

— Nem megyek! Mondja meg a művész úrnak, hogy engem most elbocsájtottak miatta. Nincs értelme, hogy még találkozzunk . . .

Keserűen, sírástól fojtogatva ment lefelé a lépcsőn.

A portás fülkéje mellett egy ijesztően eltorzult arcú ember ugrott eléje. Huidini volt. A szerencsétlen emberre alig lehetett ráismerni.

— Gyere, — kiáltotta, — azonnal vonatra ülünk, elutazunk . . .

Therése hevesen rázta fejét.

— Nem! A mi utaink szétváltak. A mi barátságunkból csak szerencsétlenség születik. Nem akarlak a romlásba vinni és én sem akarok a maihoz hasonló, szörnyű jeleneteket megélni.

— Mégsem mehatsz el... Az életeredről van szó!

Therése megdöbbenve nézett a magából kikelt emberre.

— Mit jelent ez? — kérdezte megütközve, — fenyegetsz?

— Nem! Könyörgöm, csak néhány percre maradj még!

— Nincs értelme, Luigi. Minek nyújtani ezeket a kínos perceket . . .

— De hiszen azt sem tudod, hogy mi lesz veled! Nincs állásod, a pénzed alig néhány napra elég . . . Legalább pénzt fogadj el tőlem . . .

Therése méltóságteljesen nézett végig Huidinin.

— Senkitől sem fogadok el olyan pénzt, melyre nincsen jogcímem . . .

— És, ha azt mondom, hogy van jogcímed . . . hogy még sokkal többet követelhetnél tőlem, mint amennyit felajánlok . . . mint amennyi az egész vagyonom . . .

— Félrebeszélpsz!

— Ne hagyj így el. Hiszen látod, hogy bele-

pusztulok! Ha elhagysz, soha jóvá nem tehető szerencsétlenség származhatik belőle . . . Nézd, nem beszélhetek . . . A torkomat fojtogatják a szavak . . . Várj még egy kicsit . . . ameddig megnyugszom . . . amíg el tudom mondani a szörnyű titkot . . .

Therése hisztériásan sikoltott fel:

— Meddig akarsz még gyötörni? Mi értelme van ennek? Zsarolni akarsz? Fenyegetsz? Résztétet koldulsz? Az Istenre kérlek, irgalmazz már . . . Miért nem akarod megérteni, hogy én soha senki mást nem fogok szeretni, mint a vőlegényemet!

— Dr. Sándorffy Pétert, úgy-e, Kapossy Lilian?

A fiatal lány megtántorodott. Ez telitalálat volt. Az ajka némán mozgott. Tágra nyílt szeme rémülten meredt Hudinire.

Villámszerűen világosodott meg előtte egyszerre a dolog: Hudini kezében van az érthetetlen titok megfejtése.

A meglepetés okozta bénulás csak egy pillanatig tartott. Akkor az izgalom viharos indulatában ugrott Hudinihez, megragadta a karját és magánkívül kiáltotta:

— Beszélj!

VII.

Takách professzor, a klinikai laboratórium vezetője már több, mint egy óra óta vizsgált különböző preparátumokat és gondosan tanulmányozott bizonyos jegyzeteket, amelyek a

megfigyelésekből készültek. A professzortól néhány lépésnyi távolságban dr. Sándorffy állt fehér köpenyében. A fiatal orvos feltűnő változáson ment keresztül. Erősen lefogyott, minden pillanatban idegesen nyúlt cigarettája után, a szeme révetegen bámult a levegőbe, mintha nem is venné észre a professzor jelenlétét.

— Bocsánat, kolléga úr, — szólt rá Takách, — nem kaphatnám meg a régebbi megfigyeléseiről szóló táblákat?

— Parancsoljon!

Gépies mozdulattal kinyitotta a kis amerikai szekrény fiókját és egy vaskos köteget nyújtott át.

— Csak a fél év előttiekre van szükségem!

Újabb negyedórak multak ólomlassusággal. A professzor egészen belemerült a tabellák tanulmányozásába. Azután hirtelen mozdulattal, amely szinte ingerültnek látszott, egyszerre eltöltötte maga előtt az egész irathalmazt a preparátumokkal együtt.

Sándorffy felrezzent.

— Valami baj van? — kérdezte ijedten.

Takách nem válaszolt azonnal. Idegesen járt fel és alá. Sándorffy elsápadt.

Aggodalma a rémületig fokozódott.

— Mi történt, kérem? — ismételte meg a kérdését.

A professzor megállt.

— Kedves kollégám, — mondotta és a hangja szinte ridegen csengett, — önnek sürgősen pihennie kell néhány hétig... Már régóta figyelem, milyen rossz idegállapotban van. Önnek,

mint orvosnak tudnia kell, hogy ilyen körülmények között értékes tudományos munkát végezni nem lehet. Sajnos, kénytelen vagyok a szemébe mondani, hogy a régebbi eredményekhez viszonyítva, mostani munkássága nemcsak hogy haladást nem jelent, hanem ellenkezőleg, bizonyos fokú visszaesést vagyok kénytelen megállapítani.

Sándorffy dr. úgy érezte, hogy valósággal megsemmisül a kegyetlen ítélet hallatára. Az asztal szélébe kapaszkodott, minden erejére szüksége volt, hogy össze ne roskadjon. — Takách professzor hozzálépett és vállára tette kezét. — No-no, kedves barátom, — a hangja most már atyaián kedves volt, — nem azért mondtam ezt, hogy elkésérítsem. Senki nálam jobban nem tudja, hogy ön milyen komoly érték, de éppen ezért kétszeresen kell magára vigyáznia...

— Professzor úr, — tört ki a keserűség Sándorffyból, — ha tudná...

Takách szavába vágott.

— Mindent tudok. Ismerem a boldogtalan szerelmét, amely ennyire megzavarta egyensúlyát. De végre is ön tudós, akinek a munkájához kell menekülnie...

Sándorffy keserűen intett tagadást.

— Néha úgy érzem, hogy nekem nincs már mit keresnem ezen a helyen. Túlbecsültem az erőmet, amikor azt hittem, hogy tovább tudok dolgozni.

— Ha néhány hétig pihen, ismét visszatér a régi energiája.

— Nem, tanár úr. Elveszett ember vagyok. Az a boldogtalan lány, aki meg akart menteni azzal, hogy nyomtalanul eltűnt, éppen ezzel tett szerencsétlenné. Nincsen szörnyűbb állapot, mint mikor tehetetlenek vagyunk. Ha csak sejteném, hogy merre jár! Legalább húsz hazai és külföldi lapban tettem közzé felhívást, amelyben kérem, hogy térjen vissza hozzám. És semmi válasz.

Takách professzor zavartan mosolygott.

— Kissé furcsa, hogy ezen a helyen szerelemről beszélünk mi ketten. De mint orvos köteles vagyok minden emberi indulatkitörést megérteni és megbocsátani, még ha annyira helyén nem valók is, mint a magáé. Bátorság, Sándorffy kolléga. Fel a fejjell!

Kezét nyújtotta és kisietett a laboratórium-ból.

Sándorffy mozdulatlanul a helyén maradt. Ez a kis jelenet rettentő örvényeket tárt fel előtte. Maga is tudta, hogy Takách professzornak teljesen igaza van. Kutató munkája hónapok óta semmit sem haladt. És nem is ez a legnagyobb baj. Sokkal veszedelmesebb az a teljes csüggedés, amely lassanként elharapódzott rajta. És nem volt ereje felrázódni. Tudta, hogy hiába megy pihenni. Pihenni csak az tud, akit nem marcangolnak olyan szörnyű gondok, mint őt. Feldúlt lelkiállapotban egyedül a munkában kereshetett menekülést. De most már ez sem érdekli. A szerelem és munka harcában a szíve kerekedett felül. És most úgy ült a helyén, mint egy halálra ítélt.

Tisztában volt azzal, hogy elveszett.

Fáradtan állt fel. Kádár doktorkisasszony és az altiszt csodálkozva nézték, hogy egymásután eloltogatja a lombikok alatt égő kis borszeszes lámpákat, letakarja a mikroszkopot, a jegyzeteket, tabellákat beledobálja az íróasztal fiókjába...

— Holnap nem jövök be és holnapután sem! — mondotta rekedten. — Szabadságra megyek... nem tudom, hogy mikor térek vissza!

A doktorkisasszony ijedten nézett össze az altiszttel. Mi történhetett az előbb Takách professzor és Sándorffy dr. között?

— Ne folytassam távollétében a megfigyeléseket, kolléga úr? — kérdezte a doktorkisasszony.

— Nem, köszönöm... majd ha visszajövök! Isten vele... jó napot, Kovács!

Szinte görnyedten, mint egy aggastyán ment ki a laboratóriumból. Az altiszt és a doktorkisasszony rémülten néztek utána. Kovács, a derék, kiszolgált őrmester megvakarta a fejét.

— Nagy baj van! Estére felnézek majd a doktor úrhoz. Isten őrizz, még valami boldogdot követ el!

Kovács nem is tudta, hogy mennyire közel jár az igazsághoz. Sándorffy egy ideig lélektelelenül bolyongott az utcán. Még nem lobbant ki minden energiája és szinte kétségbeesetten próbálta vigasztalni magát. Egy reménysugarat keresett... Hiszen Lilian él, előbb-utóbb mégis csak jelentkezni fog. Csak türelem! Lilian éppen ennyire szereti őt és...

Itt azonban egyszerre elvesztette önuralmát. Nem igaz! Lilian nem szereti ennyire, különben nem volna szíve ennyi ideig távol maradni! Néha jön egy zárt levél és abból egyetlen szó esik ki: ...szeretlek! Így üzen neki. De nem lehet rá válaszolni. Mindig más városból ír és úgy látszik, mindig az utolsó napon, mikor már tovább készül. Menekül a válasz elől. De mi-ből volt pénze utazni? Mit csinálhat?

És Sándorffyban egyre kínzóbban vert gyökert a gyanú: nem egyedül utazik... valaki más is van a társaságában, aki fizeti a költségeit!

Ez a rém üldözte már hetek óta. Hiába próbálta elhessegetni magától. Nem volt más magyarázat. Eleinte még csak igyekezett áltatni magát, hogy Lilian munkát talált, talán kísé-
rője egy betegnek, vagy titkárnő... De túlságosan gyanús helyekről jöttek a levelek... Berlin, Páris, Amsterdam, London... logikus kapcsolata a híres, nagy nemzetközi mulatóhelyeknek...

Lassan hazafelé ment. Pedig tudta, hogy neki most nem jó egyedül maradnia. Álmatlansága ellen már régebben nagymennyiségű veronált gyűjtött. És most olyan végletekig hajszolt... Nagyon sokáig kellene aludnia... Majd a szokásosnál nagyobb adaggal kísérletezik...

És ahogyan felfelé ment a lépcsőkön, fanyarul mosolygott, amint elcsépett újságfrázisok jutottak eszébe: ...végzetes tévedésből nagyobb mennyiségű veronált szedett be... Még nem sikerült magához téríteni... Öngyilkosság

ki van zárva, rendezett viszonyok között élő, szolid tudós volt...

Sándor nyitott ajtót, a régi inasa. A derék fiúnak ragyogott az arca az örömtől.

— Mégis átadták a telefonomat a doktor úrnak? Kováccsal beszéltem, azt mondta, hogy a nagyságos úr már elment...

— Miért te'efonált?

— Látogatója van a nagyságos úrnak!

— Kicsoda?

Valaki elsikoltotta magát a hallban és Sándorffy nyakába borult. Két puha kar ölelte át a fejét, hogy nem is láthatta, ki rohamozta meg. De azért mégis azonnal mindent tudott. Csak ölelte, csókolta, az életbe való visszatérés nagy felujjongásával. Ezek a pillanatok a kábulat csodás és önző gyönyöreit pergették rájuk. Számukra meghalt a világ és megfeledkeztek arról a sápadt emberről, aki megvonagló szájjal állt a hall egyik sarkában és onnan nézte kirobbanó, mindent elsőprő szerelmi viharzásukat. Lilian tért először magához.

— Szerelmem... egy nagyon jó barátomat kell bemutatnom. Neki köszönhetjük ezt a viszontlátást... Luigi Huidini úr...

Sándorffy az életre visszazökkenve, még a régi kínzó képektől ijedten és megzavarodva nézett Huidinire. Ez hát a rejtélyes ember, akinek megérezte létezését, Lilian titokzatos kísézője.

Lilian észrevette a meghökkent pillantást és megértette a ki nem mondott kérdést.

— Szorítsd meg, kérlek, a kezét — sugta gyorsan — megérdemli!

VIII.

A Kapossy-palota villanyfényben úszott. Ebben a barokkstílusban épült patinás palotában egy idő óta csak éjszaka kezdődött az élet. Nappal mély álomba dermedt minden, a lebecsátott függönyök mögött lomhán terült el a mesterséges éjszaka. Csak déltájban támadt némi mozgás, amikor a cselédség szellőztetett, lelkiismeretlen felületességgel törölgette a bútorokat, miközben egyre jobban fogyatkoztak azok az értékes, apró dísz tárgyak, melyeket nagyobb erőlködés nélkül lehetett elemelni.

Kapossy Zoltán, a ház gazdája ilyenkor még tompa bódulatban aludt. Csak délután hat felé ébredt. Akkor megfürdött, nagy gonddal kiválasztotta a hangulatához és az időjáráshoz il'ő valamelyik ruháját és a tea elfogyasztása után autójába ült és felvitette magát a Svábhegyre, ahol egy-két órát sétált, mert amint mondotta: az embernek vigyáznia kell az egészségére. Este nyolcra visszajött a városba, benézett valamelyik színházba és többnyire a második felvonás után elhajtatott az elegáns dunaparti szállóba, ahol megvacsorázott. Csak ezután ment haza palotájába, ahol a munka kezdődött.

Kapossy Zoltánnak ekkor már komoly foglalkozása volt. A város éjszakai társadalmában már szájról-szájra adott nyílt titok volt, hogy Kapossy palotájában éjjel tizenegy-től kezdve reggelig rulett- és kártyajáték folyik. Ez a titkos játékbarang lassanként o'yan híres lett, hogy a Budapestre látogató nagypénzű idege-

nek már mint a város egyik nevezetességét vet-
ték tudomásul és esténként halomban hevert a
font, dollár, lira és márka az asztalon. A
rendőrség egyelőre tehetetlen volt. Kapossy
ügyelt arra, hogy estéi megőrizték a vendég-
látás külszínét és csak meghívóval lehetett a
palotába belépni. De nemcsak szerencsejáték
szórakoztatta a vendégeket. Amikor két óra felé
megnyíltak a buffet szárnyas ajtói, a pesti
mulatók legszebb hölgyei ültek már a bárpul-
tok mellett, akik tudták, hogy sehol nem fogy
annyi pezsgő és sehol nem gurul olyan könny-
nyen a pénz, mint a Kapossy-palotában.

Kapossy százezreket kereshetett volna, ha ő
maga is nem lett volna a játék elvakult rabja.
De a pinka óriási jövedelme sem fedezhette
azokat a személyes veszteségeket és azokat a
tébolyult összegeket, amelyeket Kapossy nőkre
és tivornyáira költött.

Kapossy ezzel nem törődött. Lihegve, szédülve
vetelte magát az aranyzuhatagba, a ki nem elé-
gíthető mohóság tébolyával habzsolta a pénzt
és aranypárbajt, melyet néha a késő reggeli
órákig vívott. Meg volt győződve, hogy előbb-
utóbb valami káprázatos összeget fog nyerni.
Néha csakugyan szédítő összeget vágott zsebre.
Két ízben vonult vissza közel százezer pengős
nyereséggel. De nem tudott szünetet tartani.

Ellenkezőleg: még szilajabban vetelte magát
a játékra. Most kell a szerencsét kihasználni,
mikor az ajtón kopogtat! — kiáltotta lázasan.
De azután megfordult a kocka. Az utóbbi idő-
ben állandó veszteségben volt.

Kapossyt ingerelte a veszteség. Szinte személyes sértésnek vette. Csak azért is meg akarta mutatni, hogy őt nem lehet legyűrni és mindenáron kicsikarja a Sorstól a végső győzelmet. Olyan esztelenül rakta fél a pénzt, annyira elvakult logikátlansággal, hogy természetesen ismét egyik ezrest veszítette a másik után.

— Nem baj, uram, — vigasztalta Levinszky, egy dúsgazdag lengyel gróf. — akinek pechje van a kártyában, szerencséje van a szerelemben!

...Éppen osztani akart, amikor az inas hozzá lépett és halkán a fülébe mondott valamit.

Kapossy megrezzent. Letette a kártyát.

— Bocsánat, — mondotta, — egy percre magukra kell önöket hagynom!

A lengyel gróf figyelmét nem kerülte el a házigazda zavara.

— Valami baj van? — kérdezte nyugtalanul.

— Ah, semmi! Talán éppen a szerencse érkezett, amelyre az imént tett célzást. Hö'gylátogatóm jött...

— Úgy-e mondtam! — nevetett a gróf.

De a hangulat észrevehetőleg fagyos lett. A tömegnek mindig finom ösztöne van. Észreveték, hogy valami nincsen rendben. Kapossy ideges, hirtelen visszavonulása gyanús volt. Talán a rendőrség?...

Kapossy azonnal észrevette a hangulatváltozást. Gyors lélekjelenléttel mentette meg a helyzetet.

— Hölgyeim és uraim... talán méltóztassa-

nak addig felfrissíteni magukat... A buffetben minden rendelkezésükre áll!

Ez hatott. Hiszen józan ésszel nem is volt képzelhető, hogy abban az esetben, ha csakugyan komoly kellemetlenség fenyegetné a jelenlévőket, a házigazda ilyen szívesen marasztalná őket. Megnyugodva és élénk csevegés közepette mentek a buffet felé...

*

A hölgy a földszinti kínai szalónban vár! — mondotta az inas a ház urának.

Arca gögös mosolyba merevült, mikor kinyitotta a szalon ajtaját.

— Mi történt, szép kuzinom, hogyan jutott eszedbe több mint egy esztendő után, hogy felkeress és hozzá még ilyen szokatlan, éjszakai időben?

— Ma érkeztem... Délután telefonon érdeklődtem és azt mondták, hogy csak ilyen időben vagy található.

— És minden áron látni akartál? Hát ez igazán kedves. Parancsolj! Rendelkezésedre állok...

Lilian mosolygott.

— Nem vagy túlságosan kedves... Csupa gúny... ez nem nagyon bizonyít a szerelmed mellett.

— Miféle szerelemről beszélsz?

— Mikor legutoljára találkoztunk, szerelmet vallottál. A közjegyző jelenlétében kérted meg a kezemet!

— Lehet... de látod, az embernek akkor kell megragadni a szerencsáját, amikor fel-

kinálkozik. Nem mindig jó dolog a spekuláció. Azóta sok minden történt. Többek között elhangzottak a súlyos sértések is, amelyeket még nem tudtam elfelejteni... Nem, Lilian... szerelemről közöttünk már szó sem lehet. És ha talán ezért jöttél...

— Nem, Zoltán... Én ma éppen úgy megvetlek, mint akkor!

Kapossy felállt.

— Ha azért jöttél, hogy botrányt csinálj, úgy már végeztünk is. Kérlek, hagyd el a házamat. Ha úgy érzed, hogy bármilyen igényed van velem szemben, fordulj a bírósághoz. Sajnos, nem tartozol azok közé, akikkel nyugodtan és jóakarral lehet tárgyalni. Bevallom, mikor lehivattál, arra gondoltam, hogy talán nyomorban vagy és megvolt bennem a hajlandóság, hogy egy kétezer pengővel kisegítselek... De ezek után erről sem lehet szó. Mi ketten végeztünk egymással. Remélem, most már csakugyan nem fogunk többé találkozni.

— Én is remélem...

— És most ne vedd rossz néven, de vendégeim vannak. Nem várakoztathatom őket...

— Ez annyit jelent, hogy ki vagyok dobva?

— Talán hagyjuk az érzékenykedést...

— Nem... én szeretem a pontos és határozott kifejezéseket. Maradjunk a kidobásnál. Én is erről akartam veled beszélni.

— Hogy érted ezt?

— Hogy felszólítalak, azonnal szedd a sátorfádat és takarodj innen, nyomorult végrendelet-hamisító gazember...

Kapossy arca hamuszürke lett.

— Mit beszélsz? Vigyázz... rendőrkézre juttatlak... Felelni fogsz ezekért az aljas rágalmakért!

— Már felelek is! Le az álarccal, Kapossy Zoltán. Véget ért az aljas komédia, amely majdnem két ember életébe került... Ide nézz!...

Feltépte az előszobába nyíló ajtót, melynek küszöbén Kapossy egy arcot pillantott meg. Egy arcot, melytől megdermedt benne a vér és szinte szélütötten tántorgott vissza.

A játszmát elvesztette.

Hudini mögött Sándorffy dr. állt két detektív társaságában.

Az egyik előlépett:

— A törvény nevében letartóztatom!

Kapossy vadul rikácsolva ugrott fel:

— Rendben van, de akkor bilincseljék meg ezt az áruló gazembert is! Ő a tulajdonképpeni bűnös, aki Kapossy Egont hipnotizálta!

Dühöngve csapkodta öklével az asztalt, vadul átkozódott. A detektívek alig tudták megfékezni.

Dé Hudini közben eltűnt. Érthetetlen, az ajtón nem távozhatott, mert annak küszöbén még mindig ott állt Sándorffy dr. Érthetetlen volt, hová rejtőzhetett.

— Megszökött! — üvöltötte vadul Kapossy.

Az egyik detektívnek úgy rémlett, mintha megmozdult volna az ablakot takaró sötét selyemfüggöny. Odaugrott és félrerántotta. A függöny mögött hörögve, elkékült ajakkal, szörnyű görcsökben hevert Hudini. Mellette nyitott aranyszelence, abban sárgás por.

Sándorffy hozzáugrott, de csak egy pillantást vetett rá:

— Menthetetlen! — mormogta.

Lilian könnyes szemmel megrendülve állt. Egy pillanat alatt végigpergett szeme előtt a boldogtalan ember megrendítő tragédiája. A bűnös, akit tragikus hőssé emelt bűnhődése. Az áldozatába lett szerelmes és mikor fölfedezte a szörnyű titkot, összeomlása előtt utolsó erőfeszítéssel még jóvátette vétkét és azután búcsút vett az élettől, melynek számára nem volt többé sem értéke, sem szépsége!

*

Kapossy utolsó reménye az volt, hogy Huidini öngyilkossága folytán elveszett a vád egyetlen koronatanuja. De öröme korai volt. Kiderült, hogy Huidini a délután folyamán fent járt Thérey közjegyzőnél, akinek mindent jegyzőkönyvbe diktált. Thérey közjegyző telefonon elhívatta Kézai ügyvédet és Huidini mindkettőjük jelenlétében elmondotta a végrendelet különös titkát. De nemcsak Huidini vallomása volt döntő bizonyíték, hanem az elhalt Kapossy Egon gazdaszonyának és inasának nyilatkozata is, akik megnézték a halott Huidinit, akiben határozottan felismerték az állítólagos Mayer Gusztávot... Súlyosan esett a vád mérlegébe, hogy Kapossy letartóztatása alkalmával a két detektív előtt beismerte bűnösségét és vallomását csak később vonta vissza a vizsgálóbíró előtt... A főtárgyaláson végre megtört a makacs bűnös, belátta, hogy tagadása semmitsem ér. Már csak nyomorával védekezett és enyhítő körülményként kérte

mérlegelni, hogy hajlandó lett volna Liliant feleségül venni.

Az ítélet négyévi fegyházra szólt.

*

Néhány héttel később egészen csendben Lilián és Sándorffy Zoltán megtartották esküvőjüket. Három boldog, zavartalan hónapig tartott nászútjuk és mikor félesztendővel később Takách professzor felkereste a fiatal tudóst, aki akkor már saját laboratóriumában dolgozott, elragadtatva szorította meg kezét:

— Bravó, kolléga úr... ön a legszebb úton halad, hogy ékessége legyen az új tudós generációnak!

Sándorffy meghatva ölelte magához feleségét!

— Nem csoda, professzor úr, mikor az embernek ilyen Múzsája van, mint ez a csodálatos asszony!

VÉGE.

VÉGZETES ÉJSZAKA

a címe a *Világvárosi Regények* legközelebbi számának,
Szerzője a kitűnő

ÁKOS MIKLÓS,

akinek sorozatunkban ez már harmadik regénye. A *Végzetes éjszaka* a bűn sodrába került pesti fiatalemberről szól, akit valósággal végzetszerűen fonnak be a látszat szálai, melyek majdnem veszét okozzák.

220. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY.

VIZSZINTES:

2. Seneca egy híres mondása
5. Örökmozgó lift
8. Főzés kelléke
9. Idegen névelő
10. Osztrák folyó
11. Ételnél ez a fontos
12. Rongyba kötött cók-mók
14. Noszogató szava
15. Szalad
17. Érkezik
18. Zenei műszó
19. Fedd
20. A telefon feltalálója Bell előtt
22. Ott — latinul
24. Római 55
25. Vállalkozáshoz szükséges nagyobb pénzösszeg
27. Sporteszköz
28. Állat
30. Balzsam
31. Kínai aprópénz
32. Színész nő
33. Személyes névmás
34. Megmozgatható tulajdon
36. Elhunyt volt főkapitány monogramja
37. Verskellék
38. Agy
40. E napon
41. Járom
43. Hivatal — németül
45. Lekvár
47. Tagadószó
48. A jobbágy tartozása a földesúrral szemben

50. Kálmán Oszkár monogr.
51. Afrikai vad tehén
53. N. G.
54. Papírra vet

FÜGGŐLEGES:

1. Goethe — szállóige
2. Borfajta
3. Szólt
4. «Bar» anagrammája
5. Híres jazz-karmester
6. Mint a 33-as
7. Ezt muszáj
13. Toldi írójának monogr.
16. Három — latin összetételekben
18. Üreges vezeték
21. Olasz autómárka
23. Rövid ideig divatban volt modern tánc
24. Idegen pénz
26. Knock-autolija
28. Térdet és fejet hajt
29. Az ő számára
31. Híres Afrikautazó
35. A föld istennője
37. Méh-csapat
39. Francia folyó
42. Belga város
44. T.
46. Akinek a tulajdona
49. Rákospalotai Labdarugó Egylet
52. Ugyanott, rövidítve
55. &

A 219. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE:

Vízszintes: 1. Minden második sorsjegy nyer. 9. Ede, 10. Tao, 11. Oli, 12. Gém, 13. Uri, 14. N. T. K., 15. Ezerkoronás, 16. Nek, 17. Adé, 18. Ero, 19. Yt, 22. Ir, 23. Putifár, 25. Üveg, 26. Férj, 27. Ragozás, 28. Ts, 30. U. G., 31. Azs, 33. Vis, 35. Egy, 36. Láthatatlan, 37. Éva, 38. Kir, 39. Iny, 40. Gan, 41. Oka, 42. Odé.

Függőleges: 1. Megenyhült a lég, vidul a határ, 2. Idézet, 3. Nemek, 4. Etuka, 5. Narodni Politika, 6. Moiré, 7. Sonne, 8. Oltári, 20. Bugac, 21. Sáfár, 23. Per, 24. Rés, 29. Szávai, 30. Uganda, 32. Stand, 33. Vakol, 34. Sarah, 35. Eliot.

220. számú keresztrejtvény

1	2	3	4			↓	5	6	7	↓
8				■	9		■	10		
11		■	12	13				■	14	
15		16	■	17			■	18		
	■	19		■	20		21		■	
22	23		■	24		■	25		26	
27		■	28			29		■	30	
↓										↓
31		■	32					■	33	
34		35		■	36		■	37		
	■	38		39		■	40		■	
41	42		■	43		44	■	45	46	
47		■	48				49	■	50	
51		52	■	53		■	54	55		
↓				↓						

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő tróktól jellem meg egy, vagy több eredeti regény:

Faragó Sándor, Forró Pál, ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulesár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Diószeghy Miklós, Égly Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Urál Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozsvári Andor, Péczely József, Szeredy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Ádám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, György László, Juhász Lajos, Bálint László, Szentgyörgyi Ferenc, Bozzay Margit, Nógrádi Béla, Akos Miklós.

Az utolsó 25 szám a következő:

196. AKOS MIKLÓS: Váratlan fordulat
197. LELESZY BÉLA: A torpedóember.
198. BÉKEFFI JÓZSEF: Jelige: „Szolid lány”.
199. CSÖNDES GÉZA: Szakadék.
200. GÖRÖG LÁSZLÓ: Az áruló bankjegy.
201. BÜKY GYÖRGY: A cigánylány.
202. FORRÓ PÁL: A szélhámos
203. SZEREDI S. GUSZTÁV: Néma küzdelem.
204. PÉCZELY JÓZSEF: A bűn árnyékában.
205. LELESZY BÉLA: A sárga kantár
206. AKOS MIKLÓS: A hercegnő pizsamája.
207. ASZLÁNYI KÁROLY: A befalazott halál.
208. SZENTGYÖRGYI FERENC: Mit tudjátok ti férfiak!
209. REJTŐ JENŐ: Halálsziget.
210. GÁL IMRE: Rövidzárlat.
211. CSÖNDES GÉZA: Börtön a Dunán.
212. GÖRÖG LÁSZLÓ: Nincs menekvés
213. GOSZTONYI ÁDÁM: Kaland a tejlúton.
214. LELESZY BÉLA: Braga törpéi
215. NÓGRÁDI BÉLA: A frakkos ragadozó.
216. FEKETE OSZKÁR: A rubin nvoles.
217. SZENTGYÖRGYI FERENC: Egy csók is lehet kegyetlen.
218. GÖRÖG LÁSZLÓ: Vihar a Dunán.
219. CSÖNDES GÉZA: Tavaszi vásár.
220. FORRÓ PÁL: A végrendelet.

Chandrasekhar Narayana

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

